

Arrest

nr. 176 757 van 24 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M.-C. WARLOP en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

1.1. Ten aanzien van A.K.K.G.:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 15 oktober 1989 in Bagdad geboren. U bent een sjiïet van Arabische origine. U woonde in Ghadir (Bagdad).

In 2005 werd een oom van u die militair was gedood. In 2009 werd ook een andere oom van u die militair was gedood. Datzelfde jaar werden ook uw nicht en echtgenote S.E.K.A.-R. (CG X;

O.V. 8.099.916) en haar broer A.E.K.A.-R. (CG 15/18369, O.V. 8.099.910) ontvoerd. Hun vader (uw schoonvader) was tevens militair. Na hun vrijlating stopte hij zijn werkzaamheden bij het leger.

In 2009 studeerde u af als "mulazim" in de militaire academie. Een maand later sloot u zich aan bij een eenheid van het Iraakse leger in Mahmoudiya (Bagdad). Daar deed u eerst vooral administratie, later werd u daar verantwoordelijke voor het magazijn van militaire kleding en wapens. Vanaf uw huwelijk in 2013 woonde u in Bagdad Jedida.

Nadat Mosul in handen viel van 'daesh' (Islamitische staat – IS) vaardigde eerste minister Nuri Al Maliki een bevel uit waardoor militieleden het Iraakse leger zouden versterken. Op 10 juli 2015 werd u door een collega geroepen om naar het magazijn te komen. Daar zag u vier militieleden van uw eenheid staan die tot "asaib ahl al haq" of de "badr millitie" behoorden. Ze vroegen u wapens aan hen te geven. U zei dat u dit niet kon doen zonder schriftelijk bevel. U kreeg het antwoord dat het geen vraag was, maar dat u verplicht was hen de wapens te geven. U belde naar uw overste maar toen u hem vertelde wat er gebeurd was, zei hij dat u verantwoordelijk bent voor het magazijn en dat u bestraft zou worden als er iets tekort zou zijn. Diezelfde avond werd u door militieleden aangevallen. Ze sloegen u, scholden u uit en zeiden dat u hen nooit zou kunnen stoppen. Ze zouden uw hoofd verpletteren. U ging naar uw overste en vroeg hem nogmaals om hulp. Hij zei dat hij niets voor u kon doen. Daarna ontving u nog dreigsm'sen van de militieleden.

Op 14 juli 2015 verliet u uw werkplaats. U nam geen ontslag, maar liet een brief achter waarin stond dat u zich onbeschermd voelde en daarom uw eenheid verliet. U verbleef dan bij een vriend in de Yarmouk wijk te Bagdad.

Op 15 juli 2015 kwamen vier mannen langs bij u thuis. Enkel uw echtgenote, uw kind en uw schoonbroer A. waren toen aanwezig. Ze werden allen bedreigd met een wapen. Zowel uw echtgenote als uw schoonbroer werden geslagen. Tegen uw echtgenote werd gezegd dat u naar hen moest komen als u een man zou zijn. U verwittigde uw broer H.K.G.A. (CG 15/18734 ; O.V. 8.099.912) dat hij uw echtgenote en kind in veiligheid moest brengen. Zowel uw broer, echtgenote, kind als schoonbroer vertrokken diezelfde dag nog naar Erbil. Op 16 juli 2015 vervoegde u hen daar.

Op 20 juli 2015 verlieten jullie Irak. Jullie kwamen in België aan op 2 augustus 2015 en vroegen hier asiel aan op 3 augustus 2015. Sinds september 2015 is uw broer H. vermist. Hij vertrok naar de universiteit en nadien heeft niemand hem nog gezien of gehoord.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (d.d. 2/2/'14), de identiteitskaart van uw kind (d.d. 3/4/'14), uw nationaliteitsbewijs (d.d. 26/8/'07), uw woonstkaart, uw militaire kieskaart, uw huwelijksakte, uw militaire badge en enkele foto's van in het leger. Tevens legt u kopieën voor van uw aanwervingsbrief bij het leger en de overlijdensaktes van uw ooms.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat.

Volgens uw verklaringen vreest u een terugkeer naar Irak omdat u niet inging op de eis om in uw hoedanigheid als verantwoordelijke van het magazijn van uw eenheid bij het leger wapens te geven aan militieleden. Als gevolg hiervan zou u zowel vervolgd worden door deze militieleden als door de Iraakse autoriteiten omdat u nadien deserteerde uit het Iraakse leger.

Allereerst dient te worden gewezen op het feit dat u wat betreft de door u aangehaalde vervolgingsfeiten geen enkel begin van bewijs voorlegt. De geloofwaardigheid van de door u aangehaalde gebeurtenissen kan dus enkel worden afgetoetst door de verklaringen die u en uw familieleden hierover aflegden. Deze kunnen echter niet overtuigen.

De reden waarom de militieleden u zouden viseren ligt in het feit dat u hun vraag naar wapens heeft geweigerd, zo zegt u. U had nooit eerder problemen met hen. De werkwijze van de militieleden zoals u ze beschrijft in uw asielrelaas is evenwel weinig geloofwaardig. Zo geeft u zelf toe dat de militieleden gemakkelijker gewoon het magazijn hadden kunnen binnenvallen en de wapens hadden kunnen meenemen. Dit hebben ze evenwel niet gedaan: ze opteerden ervoor om aan de verantwoordelijke van het magazijn te vragen om enkele wapens te krijgen. Dit is opmerkelijk. Wat dit betreft is het bovendien weinig geloofwaardig dat de militieleden zich zouden laten tegenhouden door een simpele 'neen' van u. Ook het feit dat ze nadien nog de moeite zouden nemen om u te bedreigen en uw familie thuis op te zoeken, mag verbazen (CGVS p.18). Deze handelswijze van de militieleden was immers veel arbeidsintensiever voor hen en daarenboven bereikten ze zo nog steeds niet hun doel, namelijk dat u hen toestemming gaf om de wapens uit het magazijn te nemen.

Verder is het opmerkelijk dat u pas bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) melding maakt van het feit dat u later door de militieleden werd opgezocht en door hen werd geslagen. Als verklaring waarom u hiervan geen melding maakte bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geeft u aan dat u toen geen details gaf. Dat u daadwerkelijk fysiek door uw

belagers werd aangepakt, kan bezwaarlijk als een detail aanzien worden (CGVS p.15-16). Dit komt dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet ten goede.

U legt ook vage verklaringen af wat betreft verschillende andere aspecten van uw relaas.

Zo weet u zo goed als geen informatie te geven over de personen die u zouden hebben benaderd. U kende de personen die u om de wapens vroegen niet. U verklaart dat u "denkt" dat het leden waren van ofwel "asaib ahl al haq" ofwel van de "badr militie". U leidt dit af uit het feit dat deze milities actief zouden zijn in uw eenheid en regio. Nochtans vermeldde u ook namen van andere milities die bij uw eenheid actief waren (CGVS p.14-15, 18). U geeft bovendien aan slechts een oppervlakkige kennis te hebben over de militie "asaib ahl al haq" (CGVS p.17). In uw hoedanigheid van militair is dit op z'n minst merkwaardig te noemen, temeer daar u vermoedt dat ze verantwoordelijk zouden zijn voor de problemen die u ertoe noopten uw land te verlaten. U kunt tevens niet de volledige naam geven van de collega aan wie de militieleden eerst om de wapens vroegen en die u op de hoogte stelde van deze vraag (CGVS p.16).

Ook over de inval bij u thuis blijven uw verklaringen vaag. Zo kan u niet zeggen of de militieleden die u om de wapens vroegen al dan niet dezelfde personen waren als degenen die bij u thuis binnenvielen. Vreemd genoeg weet u evenmin op welk tijdstip ze bij u thuis binnenvielen ("Ik zou het niet weten") of hoe ze aan uw adres kwamen (CGVS p.16-17). Dergelijke vage verklaringen roepen twijfels op bij uw geloofwaardigheid.

Voorts is het opmerkelijk dat u er niet in slaagt concrete voorbeelden te geven van collega's die gelijkaardige zaken meemaakten als u. Bovendien hebt u hier ook niet naar geïnformeerd. U geeft wel twee voorbeelden van militairen die werden gedood. U kunt echter niet zeggen in welke omstandigheden dit gebeurde, noch hebt u hiernaar geïnformeerd (CGVS p.18-19). Een dergelijke laconieke houding doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. Het gaat hier immers om informatie die essentieel is om uw risico op vervolging in te schatten.

De reeds gerezen twijfel betreffende de door u aangehaalde vervolgingsfeiten wordt nog versterkt door de zeer vage verklaringen die uw echtgenote en schoonbroer hieromtrent aflegden. Zo hebben ze geen idee wie de personen waren die bij jullie thuis binnenvielen, noch of ze tot een bepaalde organisatie behoorden. Ze weten ook niet of u daar een idee van hebt. Bovendien hebben ze hier zelfs niet naar geïnformeerd (CGVS 15/18939B p.8 en CGVS 15/18369 p.8). Ook slaagt uw echtgenote er niet in aan te geven wat die personen precies van u hadden geëist: ze weet dat jullie problemen hadden omdat ze 'iets' aan u hadden gevraagd, maar over wat het precies ging weet ze in het geheel niet. Evenmin weet ze wanneer dit plaatsvond of hoe ze daar op uw werkplaats kwamen. Ook hiernaar heeft ze niet geïnformeerd (CGVS 15/18939B p.9). Uw schoonbroer weet zelfs niet waarom jullie door die personen werden gevisieerd en of u al dan niet al eerder problemen ondervond met deze mensen. Hij heeft hier ook niet naar gevraagd (CGVS 15/18369 p.9). Dat uw naaste familieleden, waaronder uw vrouw, zelfs niet weten waarom zij hun land moesten ontvluchten en ze u hierover zelfs nog geen vragen hebben gesteld, is bijzonder opmerkelijk en roept zeer ernstige vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van jullie asielmotieven. Daarbovenop is het tevens bevreemdend dat uw echtgenote zelfs niet kan zeggen in welke eenheid u werkzaam was en welke taken u daar uitvoerde (CGVS 15/18939B p.5-6). Uw schoonbroer weet zelfs niet waar u diende (CGVS 15/18369 p.5). Dit alles roept zeer ernstige vragen op bij de geloofwaardigheid van jullie asielmotieven.

Uw schoonbroer en uw echtgenote spreken elkaar bovendien tegen over de concrete gebeurtenissen die zouden zijn gebeurd tijdens de inval in jullie huis. Uw echtgenote verklaart dat zowel zij als haar broer geslagen werden met zowel de handen als de wapens van de belagers (CGVS 15/18939B p.11). Haar broer vermeldt enkel geslagen te zijn met hun handen. Als hem wordt gevraagd of hij nog met iets anders werd geslagen, verklaart hij dat hij zich dit niet herinnert (CGVS 15/18369 p.11). Dit is zeer opmerkelijk.

Beiden verklaren geen nieuws te hebben in verband met jullie huidige persoonlijke situatie. Jullie hebben immers geen contact meer met Irak. Vreemd genoeg antwoordt uw echtgenote op de vraag of ze hierover probeerde informatie te bekomen dat ze het gewoonweg niet wil weten. Noch kunnen uw echtgenote en schoonbroer concrete voorbeelden geven van personen die gelijkaardige zaken meemaakten als jullie. Ook hier hebben ze niet naar geïnformeerd (CGVS 15/18939B p.11 en CGVS 15/18369 p.11). Dit tast verder de ernst en geloofwaardigheid van jullie vrees aan.

Verder kan worden opgemerkt dat uw vrees door de Iraakse autoriteiten te worden gedood omwille van uw desertie uit het Iraakse leger ook niet overeind blijft (CGVS p.9). Zo weet u zelfs niet of er tegen u een arrestatiebevel werd uitgevaardigd of dat een rechtszaak tegen u werd ingesteld. Noch kunt u voorbeelden geven van andere deserteurs die omwille van hun desertie werden bestraft (CGVS p.19). Ter volledigheid wordt nog gewezen op het feit dat uit informatie waarover het CGVS beschikt (en dewelke aan het administratieve dossier werd toegevoegd) blijkt dat in Irak desertie slechts uitzonderlijk

gerechtelijk wordt vervolgd en dat de bestraffing lichter uitvalt dan de militaire strafwet toestaat. Er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die ter dood werden veroordeeld.

In verband met de verdwijning van uw broer H. dient te worden gesteld dat u ook over dit incident zeer vage verklaringen aflegt. U weet niets over de omstandigheden waarin hij verdween. U zou zelfs aan de persoon die jullie vanuit Bagdad inlichtte over zijn verdwijning niet hebben gevraagd naar meer details over zijn verdwijning. Dit mag erg verbazen. U vermoedt echter dat zijn verdwijning met uw problemen te maken heeft. Ze zouden hem in uw plaats hebben ontvoerd of gearresteerd. De persoon die u op de hoogte bracht van de verdwijning van uw broer heeft echter zelf niet gezien dat uw broer daadwerkelijk door iemand zou zijn ontvoerd. Bovendien had H. voor zijn verdwijning nooit eerder problemen ondervonden (CGVS p.5-6). Hieruit kan dan ook allerminst worden afgeleid dat zijn vermeende verdwijning al dan niet te maken heeft met de problematiek waarom u verklaart uw land te hebben verlaten. Dit element vormt dan ook geen indicatie voor de inschatting van uw persoonlijke vrees voor vervolging. U hebt verder ook geen aanwijzingen als zou u actueel nog vervolgd worden (CGVS p.18).

Wat betreft de ontvoering van uw echtgenote en haar broer dient te worden vastgesteld dat ook aan deze problemen geen geloof kan worden gehecht. Zo weten ze niet in welke wijk ze waren toen ze werden ontvoerd, noch door wie of welke organisatie ze werden ontvoerd. Ze weten zelfs niet met zekerheid waarom ze werden ontvoerd. Uw echtgenote verklaart dat dit mogelijk kwam doordat haar vader officier was. Hoe het kwam dat ze na enkele uren werden vrijgelaten, weten ze niet (CGVS 15/18939B p.10 en CGVS 15/18369 p.10). Zelf blijft u bovendien ook zeer vaag over deze gebeurtenis. Zo weet u niet wanneer ze werden ontvoerd, wie erachter zat en zelfs niet hoelang ze ontvoerd werden (CGVS p.10). Op het moment van hun beweerde ontvoering was u nog niet met uw echtgenote gehuwd, maar het ging wel om uw neef en nicht. Er kan dan ook op z'n minst verwacht worden dat u zou weten van wanneer deze ontvoering dateert of hoelang hun ontvoering duurde. Dit alles roept ernstige vraagtekens op bij jullie verklaringen hierover. Bovendien dient te worden opgemerkt dat deze beweerde ontvoering niet de aanleiding was van jullie vertrek uit uw land van herkomst. Uw echtgenote en haar broer bleven nog diverse jaren in Irak na de vermeende ontvoering en beiden haalden ze geen aan deze ontvoering gerelateerde problemen meer aan (CGVS 15/18939B p.9-10 en CGVS 15/18369 p.10).

Volledigheidshalve kan nog worden gewezen op het feit dat de dood van uw twee ooms tevens geen indicatie is voor uw actuele vrees voor vervolging. Hun dood dateert immers van respectievelijk 2005 en 2009. U haalt nergens aan hier zelf nadien problemen door te hebben ondervonden. Zelf hadden ze volgens uw verklaringen overigens ook geen problemen ondervonden voor hun dood (CGVS p.9-10).

Dit alles leidt tot de conclusie dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren. De status van vluchteling kan u dus niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het

gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk.

Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Het gaat hier om uw originele identiteitskaart (d.d. 2/2/'14), de identiteitskaart van uw kind (d.d. 3/4/'14), uw nationaliteitsbewijs (d.d. 26/8/'07), uw woonstkaart, uw militaire kieskaart, uw huwelijksakte, uw militaire

badge en enkele foto's van in het leger. Tevens legt u kopieën voor van uw aanwervingsbrief bij het leger. Deze documenten zijn enkel een indicatie betreffende uw identiteit, herkomst en werkzaamheden, dewelke hier niet ter discussie staan. Bovendien kan nog worden opgemerkt dat uw verklaringen omtrent uw paspoort de wenkbrauwen doen fronsen. Hoewel u verklaart stevast van al uw identiteitsdocumenten kopieën te hebben gehad, zou u er nooit aan hebben gedacht om een kopie te nemen van uw paspoort. Toen de smokkelaar u dit vroeg, gaf u hem uw originele paspoort zomaar af, hoewel u op illegale manier zou zijn gereisd en u uw paspoort hiervoor dus niet nodig had. U kunt dan ook niet zeggen waarom het nodig was dat u hem uw paspoort gaf. Merkwaardig genoeg hebt u ook nooit geprobeerd uw paspoort van hem terug te krijgen (CGVS p.11, 13). Dergelijke niet-overtuigende verklaringen doen vermoeden dat u uw paspoort achterhoudt om op die manier eventueel informatie achter te houden over uw recente verblijfplaatsen en reisweg. Op die manier wordt dan ook uw algehele geloofwaardigheid geschaad. De overlijdensaktes van uw ooms voegen niets toe aan uw asielrelaas aangezien hun overlijden zoals hierboven reeds werd beargumenteerd, geen indicatie vormt voor uw actuele vrees voor vervolging.

Ook wat betreft de dossiers van uw echtgenote S.E.K.A.-R. (CG 15/18939B; O.V. 8.099.916), uw schoonbroer A.E.K.A.-R. (CG 15/18369; O.V. 8.099.910) en uw broer H.K.G.A. (CG 15/18734 ; O.V. 8.099.912) werd een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Ten aanzien van A.-R.S.E.K.:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 30 september 1996 in Bagdad geboren. U bent een sjiïet van Arabische origine. U woonde bij Park Sadoun te Bagdad. U ging naar school tot het vijfde middelbaar. In 2005 werd een oom van u die militair was gedood. In 2009 werd een andere oom van u die militair was gedood. Uw vader was ook werkzaam als militair. In 2009 werden uw broer A.E.K.A. (CG 15/18369; O.V. 8.099.910) en u ontvoerd. Jullie werden gedurende enkele uren vastgehouden. Na jullie vrijlating zette uw vader zijn werkzaamheden bij het leger stop.

Vanaf uw huwelijk in 2013 woonde u in Bagdad Jedida. Uw echtgenoot K.K.G.A. (CG 15/18939; O.V. 8.099.916) werkte bij het Iraakse leger en ondervond daar problemen met personen die van hem iets illegaals eisten. Op 15 juli 2015 kwamen vier mannen langs bij u thuis. Enkel uw kind, uw broer A. en u waren toen aanwezig. Jullie werden allen bedreigd met een wapen. Zowel u als uw broer werden geslagen. Uw belagers zeiden dat uw echtgenoot hun eisen moest inlossen, anders zouden ze hem iets aandoen. Nadat uw broer uw echtgenoot verwittigde over hetgeen gebeurde, bent u diezelfde dag nog naar Erbil vertrokken, samen met uw schoonbroer H.K.G.A. (CG 15/18734 ; O.V. 8.099.912), uw kind en uw broer A.. Op 16 juli 2015 vervoegde uw echtgenoot jullie daar. Op 20 juli 2015 verlieten jullie Irak. Jullie kwamen in België aan op 2 augustus 2015 en vroegen hier asiel aan op 3 augustus 2015.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (d.d. 2/2/'14), uw nationaliteitsbewijs (d.d. 6/7/'10) en uw kieskaart.

B. Motivering

Na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat.

U beroept zich immers op het vluchtmotief van uw echtgenoot K.K.G.A. (CG 15/18939; O.V. 8.099.916) (CGVS p.7). In zijn hoofde diende te worden geconcludeerd dat hij er niet in was geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat.

Volgens uw verklaringen vreest u een terugkeer naar Irak omdat u niet inging op de eis om in uw hoedanigheid als verantwoordelijke van het magazijn van uw eenheid bij het leger wapens te geven aan militieleden. Als gevolg hiervan zou u zowel vervolgd worden door deze militieleden als door de Iraakse autoriteiten omdat u nadien deserteerde uit het Iraakse leger.

Allereerst dient te worden gewezen op het feit dat u wat betreft de door u aangehaalde vervolgingsfeiten geen enkel begin van bewijs voorlegt. De geloofwaardigheid van de door u aangehaalde gebeurtenissen kan dus enkel worden afgetoetst door de verklaringen die u en uw familieleden hierover aflegden. Deze kunnen echter niet overtuigen.

De reden waarom de militieleden u zouden viseren ligt in het feit dat u hun vraag naar wapens heeft geweigerd, zo zegt u. U had nooit eerder problemen met hen. De werkwijze van de militieleden zoals u ze beschrijft in uw asielaanvraag is evenwel weinig geloofwaardig. Zo geeft u zelf toe dat de militieleden gemakkelijker gewoon het magazijn hadden kunnen binnenvallen en de wapens hadden kunnen meenemen. Dit hebben ze evenwel niet gedaan: ze opteerden ervoor om aan de verantwoordelijke van het magazijn te vragen om enkele wapens te krijgen. Dit is opmerkelijk. Wat dit betreft is het bovendien weinig geloofwaardig dat de militieleden zich zouden laten tegenhouden door een simpele 'neen' van u. Ook het feit dat ze nadien nog de moeite zouden nemen om u te bedreigen en uw familie thuis op te zoeken, mag verbazen (CGVS p.18). Deze handelswijze van de militieleden was immers veel arbeidsintensiever voor hen en daarenboven bereikten ze zo nog steeds niet hun doel, namelijk dat u hen toestemming gaf om de wapens uit het magazijn te nemen.

Verder is het opmerkelijk dat u pas bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) melding maakt van het feit dat u later door de militieleden werd opgezocht en door hen werd geslagen. Als verklaring waarom u hiervan geen melding maakte bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geeft u aan dat u toen geen details gaf. Dat u daadwerkelijk fysiek door uw belagers werd aangepakt, kan bezwaarlijk als een detail aanzien worden (CGVS p.15-16). Dit komt dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet ten goede.

U legt ook vage verklaringen af wat betreft verschillende andere aspecten van uw relaas.

Zo weet u zo goed als geen informatie te geven over de personen die u zouden hebben benaderd. U kende de personen die u om de wapens vroegen niet. U verklaart dat u "denkt" dat het leden waren van ofwel "asaib ahl al haq" ofwel van de "badr militie". U leidt dit af uit het feit dat deze milities actief zouden zijn in uw eenheid en regio. Nochtans vermeldde u ook namen van andere milities die bij uw eenheid actief waren (CGVS p.14-15, 18). U geeft bovendien aan slechts een oppervlakkige kennis te hebben over de militie "asaib ahl al haq" (CGVS p.17). In uw hoedanigheid van militair is dit op z'n minst merkwaardig te noemen, temeer daar u vermoedt dat ze verantwoordelijk zouden zijn voor de problemen die u ertoe noopten uw land te verlaten. U kunt tevens niet de volledige naam geven van de collega aan wie de militieleden eerst om de wapens vroegen en die u op de hoogte stelde van deze vraag (CGVS p.16).

Ook over de inval bij u thuis blijven uw verklaringen vaag. Zo kan u niet zeggen of de militieleden die u om de wapens vroegen al dan niet dezelfde personen waren als degenen die bij u thuis binnenvielen. Vreemd genoeg weet u evenmin op welk tijdstip ze bij u thuis binnenvielen ("Ik zou het niet weten") of hoe ze aan uw adres kwamen (CGVS p.16-17). Dergelijke vage verklaringen roepen twijfels op bij uw geloofwaardigheid.

Voorts is het opmerkelijk dat u er niet in slaagt concrete voorbeelden te geven van collega's die gelijkaardige zaken meemaakten als u. Bovendien hebt u hier ook niet naar geïnformeerd. U geeft wel twee voorbeelden van militairen die werden gedood. U kunt echter niet zeggen in welke omstandigheden dit gebeurde, noch hebt u hiernaar geïnformeerd (CGVS p.18-19). Een dergelijke laconieke houding doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. Het gaat hier immers om informatie die essentieel is om uw risico op vervolging in te schatten.

De reeds gerezen twijfel betreffende de door u aangehaalde vervolgingsfeiten wordt nog versterkt door de zeer vage verklaringen die uw echtgenote en schoonbroer hieromtrent aflegden. Zo hebben ze geen idee wie de personen waren die bij jullie thuis binnenvielen, noch of ze tot een bepaalde organisatie behoorden. Ze weten ook niet of u daar een idee van hebt. Bovendien hebben ze hier zelfs niet naar geïnformeerd (CGVS 15/18939B p.8 en CGVS 15/18369 p.8). Ook slaagt uw echtgenote er niet in aan te geven wat die personen precies van u hadden geëist: ze weet dat jullie problemen hadden omdat ze 'iets' aan u hadden gevraagd, maar over wat het precies ging weet ze in het geheel niet. Evenmin weet ze wanneer dit plaatsvond of hoe ze daar op uw werkplaats kwamen. Ook hiernaar heeft ze niet geïnformeerd (CGVS 15/18939B p.9). Uw schoonbroer weet zelfs niet waarom jullie door die personen werden gevisieerd en of u al dan niet al eerder problemen ondervond met deze mensen. Hij heeft hier ook niet naar gevraagd (CGVS 15/18369 p.9). Dat uw naaste familieleden, waaronder uw vrouw, zelfs niet weten waarom zij hun land moesten ontvluchten en ze u hierover zelfs nog geen vragen hebben gesteld, is bijzonder opmerkelijk en roept zeer ernstige vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van jullie asielmotieven. Daarbovenop is het tevens bevreemdend dat uw echtgenote zelfs niet kan zeggen in welke eenheid u werkzaam was en welke taken u daar uitvoerde (CGVS 15/18939B p.5-6). Uw schoonbroer weet zelfs niet waar u diende (CGVS 15/18369 p.5). Dit alles roept zeer ernstige vragen op bij de geloofwaardigheid van jullie asielmotieven.

Uw schoonbroer en uw echtgenote spreken elkaar bovendien tegen over de concrete gebeurtenissen die zouden zijn gebeurd tijdens de inval in jullie huis. Uw echtgenote verklaart dat zowel zij als haar broer geslagen werden met zowel de handen als de wapens van de belagers (CGVS 15/18939B p.11). Haar broer vermeldt enkel geslagen te zijn met hun handen. Als hem wordt gevraagd of hij nog met iets

anders werd geslagen, verklaart hij dat hij zich dit niet herinnert (CGVS 15/18369 p.11). Dit is zeer opmerkelijk.

Beiden verklaren geen nieuws te hebben in verband met jullie huidige persoonlijke situatie. Jullie hebben immers geen contact meer met Irak. Vreemd genoeg antwoordt uw echtgenote op de vraag of ze hierover probeerde informatie te bekomen dat ze het gewoonweg niet wil weten. Noch kunnen uw echtgenote en schoonbroer concrete voorbeelden geven van personen die gelijkaardige zaken meemaakten als jullie. Ook hier hebben ze niet naar geïnformeerd (CGVS 15/18939B p.11 en CGVS 15/18369 p.11). Dit tast verder de ernst en geloofwaardigheid van jullie vrees aan.

Verder kan worden opgemerkt dat uw vrees door de Iraakse autoriteiten te worden gedood omwille van uw desertie uit het Iraakse leger ook niet overeind blijft (CGVS p.9). Zo weet u zelfs niet of er tegen u een arrestatiebevel werd uitgevaardigd of dat een rechtszaak tegen u werd ingesteld. Noch kunt u voorbeelden geven van andere deserteurs die omwille van hun desertie werden bestraft (CGVS p.19). Ter volledigheid wordt nog gewezen op het feit dat uit informatie waarover het CGVS beschikt (en dewelke aan het administratieve dossier werd toegevoegd) blijkt dat in Irak desertie slechts uitzonderlijk gerechtelijk wordt vervolgd en dat de bestraffing lichter uitvalt dan de militaire strafwet toestaat. Er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die ter dood werden veroordeeld.

In verband met de verdwijning van uw broer H. dient te worden gesteld dat u ook over dit incident zeer vage verklaringen aflegt. U weet niets over de omstandigheden waarin hij verdween. U zou zelfs aan de persoon die jullie vanuit Bagdad inlichtte over zijn verdwijning niet hebben gevraagd naar meer details over zijn verdwijning. Dit mag erg verbazen. U vermoedt echter dat zijn verdwijning met uw problemen te maken heeft. Ze zouden hem in uw plaats hebben ontvoerd of gearresteerd. De persoon die u op de hoogte bracht van de verdwijning van uw broer heeft echter zelf niet gezien dat uw broer daadwerkelijk door iemand zou zijn ontvoerd. Bovendien had H. voor zijn verdwijning nooit eerder problemen ondervonden (CGVS p.5-6). Hieruit kan dan ook allerminst worden afgeleid dat zijn vermeende verdwijning al dan niet te maken heeft met de problematiek waarom u verklaart uw land te hebben verlaten. Dit element vormt dan ook geen indicatie voor de inschatting van uw persoonlijke vrees voor vervolging. U hebt verder ook geen aanwijzingen als zou u actueel nog vervolgd worden (CGVS p.18).

Wat betreft de ontvoering van uw echtgenote en haar broer dient te worden vastgesteld dat ook aan deze problemen geen geloof kan worden gehecht. Zo weten ze niet in welke wijk ze waren toen ze werden ontvoerd, noch door wie of welke organisatie ze werden ontvoerd. Ze weten zelfs niet met zekerheid waarom ze werden ontvoerd. Uw echtgenote verklaart dat dit mogelijk kwam doordat haar vader officier was. Hoe het kwam dat ze na enkele uren werden vrijgelaten, weten ze niet (CGVS 15/18939B p.10 en CGVS 15/18369 p.10). Zelf blijft u bovendien ook zeer vaag over deze gebeurtenis. Zo weet u niet wanneer ze werden ontvoerd, wie erachter zat en zelfs niet hoelang ze ontvoerd werden (CGVS p.10). Op het moment van hun beweerde ontvoering was u nog niet met uw echtgenote gehuwd, maar het ging wel om uw neef en nicht. Er kan dan ook op z'n minst verwacht worden dat u zou weten van wanneer deze ontvoering dateert of hoelang hun ontvoering duurde. Dit alles roept ernstige vraagtekens op bij jullie verklaringen hierover. Bovendien dient te worden opgemerkt dat deze beweerde ontvoering niet de aanleiding was van jullie vertrek uit uw land van herkomst. Uw echtgenote en haar broer bleven nog diverse jaren in Irak na de vermeende ontvoering en beiden haalden ze geen aan deze ontvoering gerelateerde problemen meer aan (CGVS 15/18939B p.9-10 en CGVS 15/18369 p.10).

Volledigheidshalve kan nog worden gewezen op het feit dat de dood van uw twee ooms tevens geen indicatie is voor uw actuele vrees voor vervolging. Hun dood dateert immers van respectievelijk 2005 en 2009. U haalt nergens aan hier zelf nadien problemen door te hebben ondervonden. Zelf hadden ze volgens uw verklaringen overigens ook geen problemen ondervonden voor hun dood (CGVS p.9-10).

Dit alles leidt tot de conclusie dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren. De status van vluchteling kan u dus niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in

aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk.

Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners

dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde **documenten** kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Het gaat hier om uw originele identiteitskaart (d.d. 2/2/'14), uw nationaliteitsbewijs (d.d. 6/7/'10) en uw kieskaart. Deze documenten zijn enkel een indicatie betreffende uw identiteit en herkomst, dewelke hier niet ter discussie staan.

Ook wat betreft de dossiers van uw broer A.E.K.A.-R. (CG 15/18369; O.V. 8.099.910) en uw schoonbroer H.K.G.A. (CG 15/18734 ; O.V. 8.099.912) werd een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In wat zich aandient als een eerste middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3, § 2, 4 en 5, 48/5, § 2 en 3, 48/6, 48/7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van "het algemeen beginsel van voorzichtigheid", van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In onderhavig verzoekschrift stellen verzoekers als volgt:

"Verzoekers kunnen niet akkoord gaan met de motivering van de bestreden beslissingen : "Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Geneve bestaat..."

Meneer en Mevrouw hebben voorgelegd de documenten die attesteren hun identiteit en hun nationaliteit. Er is geen twijfel dat ze bezitten de Iraakse nationaliteit.

Meneer heeft uitgelegd dat hij vreest een terugkeer naar Irak omdat hij niet inging op de eis om in zijn hoedanigheid als verantwoordelijke van het magazijn van zijn eenheid bij het leger wapens te geven aan militieleden.

Hij vreest de militieleden en ook de Iraakse autoriteiten omdat hij deserteerde uit het Iraakse leger.

Het CGVS verwijt dat Verzoeker heeft geen enkel begin van bewijs over de aangehaalde vervolgingsfeiten.

Wat betreft het recht van het bewijs:

[...]

(60 ans Convention de Genève, pp 62-67)

Meneer A. heeft uitgelegd door militieleden benaderd te worden die hem hebben gevraagd om hun wapens te leveren.

Verzoeker was de verantwoordelijke voor wapenmagazijn.

Verzoeker heeft natuurlijk geweigerd.

Het CGVS is verbaasd dat de militieleden gemakkelijker gewoon het magazijn hadden kunnen binnenvallen en de wapens hadden kunnen meenemen.

Het CGVS vergeet op de hoogte te brengen dat na het val van Mosul vaardigde Al Maliki een bevel uit waardoor militieleden het Iraakse leger zouden versterken.

[...] LE MONDE | 09.06.2016 Par [Louis Imbert](#)

[...]. (Amnesty International France : 10/02/2016)

Verzoeker preciseert dat "we hebben milities in onze kazerne." (zie verhoor CGVS, p. 14/22)

De militieleden zijn dus binnen het leger. Het Iraakse leger is beïnvloed en geïnfilteerd door leden van verschillende extremistische milities.

Het is derhalve niet verwonderlijk dat de militieleden gemakkelijk de wapenmagazijn van de eenheid van het leger hebben kunnen bereiken.

Het CGVS is verbaasd dat Verzoeker kan geen informatie te geven over de personen die hem hebben benaderd.

Verzoeker heeft gezegd dat hij dacht dat het leden waren van ofwel 'AAH' ofwel van 'Badr militie' omdat ze zijn de milities aanwezig in Mahmoudiya.

Het is uiterst moeilijk om te identificeren aan welke militie de personen behoren. Immers dragen ze geen karakteristiek. (Finnish Immigration Service: Security situation in Bagdad – The Shia Militias, April 29, 2015)

De militieleden dragen dezelfde uniformen dan de veiligheidskrachten en gebruiken dezelfde voertuigen. (Caritas, Cire, Parole à l'Exil : Les demandeurs d'asile irakiens et en particulier de Bagdad, p. 54)

Meneer A. preciseert dat "de meerderheid doet zwarte T-shirt aan en militaire broek. Ze hebben geen logo's. Ze lopen op straat." (zie verhoor CGVS, p. 16/22)

Voor Meneer A. is het onmogelijk om materiële bewijzen voor te leggen.

Het is niet daarvoor het CGVS tot de conclusie moet komen dat de verklaringen van Verzoeker niet geloofwaardig zijn.

Wat betreft het feit dat er bestaat verschillen tussen de verklaringen bij DVZ en tussen verklaringen op het CGVS:

Verzoeker heeft gepreciseerd op het CGVS dat hij door militieleden werd opgezocht en door hen werd geslagen.

De hoorzitting voor is Mijnheer het Commissaris Algemeen geen plaats van zuivere herhaling en eenvoudig van de woorden die in eerste instantie worden gehouden, maar hij voldoet aan de wens van de wetgever om Verzoeker toe te laten om, bepaalde punten te ontwikkelen aan te geven, of om bepaalde woorden aan te vullen.

Over de tegenstrijdigheden, de Raad van State heeft genoteerd :

[...] (Arrêts du Conseil d'Etat n° 93.191 du 9 février 2001 et n° 93.644 du 1er mars 2001)

Het is niet voldoende om erover te besluiten tot het gebrek aan geloofwaardigheid in het hoofd van Verzoeker.

Wat betreft het inval bij zijn thuis :

Het CGVS verwijt Verzoeker om geen details te geven en om niet te zeggen of de militieleden die hem om de wapens vroegen al dan niet dezelfde personen waren als degenen die bij zijn thuis binnenvielen.

Verzoeker was niet thuis op dit moment. 'Ik was niet thuis' (zie verhoor CGVS, p. 17/22)

Wat betreft het bijzonder profiel van Verzoeker :

Het is niet betwist door het CGVS dat Verzoeker is een militaire.

Het is dus belangrijk voor het CGVS over te wegen dat Meneer A. heeft een bijzondere profiel als militaire. (Mulazim Awil)

(Voy. une décision du CCE reconnaissant le statut de réfugié à une personne ayant travaillé pour la police et les services de renseignements irakiens : CCE, arrêt n°115 692 du 13 décembre 2013 : <http://www.rvv-cce.be/sites/default/files/arr/A115692.AN.pdf>.)

Hij behoort ook tot een familie van militaire :

In 2005 werd een oom die militair was gedood. In 2009 werd een andere oom die militair was gedood. Datzelfde jaar werden ook de nicht van Verzoeker (huidige echtgenote) en haar broer (Almunthader) ontvoerd. Hun vader (oom van Verzoeker) was tevens militair.

Zijn broer, H., is politiemann en werkte als bewaker.

« Le HCR a publié en mai 2012 des Eligibility Guidelines, à savoir des lignes directrices en matière de protection internationale des Irakiens (UNHCR, UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq, 31 May 2012, 212 p.: <http://www.refworld.org/pdfid/4fc77d522.pdf>.) Il s'agit des recommandations les plus récentes à ce jour, celles-ci sont toujours d'application.

Ces lignes directrices contiennent des éléments que les instances d'asile doivent prendre en compte dans l'évaluation du besoin de protection internationale d'une personne originaire d'Irak. Or celles-ci indiquent qu'un grand nombre d'Irakiens constituent des « profils à risque » sous l'angle de la Convention de Genève de 1951. »

Wat betreft de desertie :

Verzoeker vreest door de Iraakse autoriteiten te worden gedood omwille van zijn desertie uit het Iraakse leger :

Bij de aanvang van het offensief van Islamic State (IS) in juni 2014 kondigde eerste minister Nouri al-Maliki aan dat de doodstraf kon ingeroepen worden tegen deserteurs. 25 Volgens de Directeur UNAMI Human Rights Office en vertegenwoordiger van UN High Commissioner for Human Rights in Iraq zijn geen gevallen bekend van deserteurs uit het Iraakse leger die op basis van de Military Penal Code ter dood veroordeeld werden.

Er bestaat in feit een risico in het hoofd van Verzoeker. (zie in bijlage : stuk 4)

Verzoekers hebben hun land van herkomst op basis van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie.

Meneer en Mevrouw zijn sjiitisch.

De sjiitische burgers vormen het hoofddoelwit van Daesh. (zie ontploffing in Bagdad op 3 juli 2016 in al Karrada wijk)

Meneer en Mevrouw A. moeten dus vluchteling erkend worden. Naast de vrees van Verzoeker lopen ze gevaar ook door hun religieuze overtuigingen. Ze vallen dus binnen het toepassingsgebied van artikel 1 van de Conventie van Genève.

Wat betreft het voordeel van twijfel:

Indien Uw Raad zou besluiten dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid van het relaas van Verzoekers, pas het te vermelden dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de VN meer bepaald het principe van het voordeel van de twijfel, als criterium voor het onderzoek van de beschermingsvraag weerhoudt.

Le guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la convention de 1951 et du protocole 1967 relatif au statut des réfugiés précise que « (...) un réfugié peut difficilement « prouver » tous les éléments de son cas, et si c'était là une condition absolue, la plupart des réfugiés ne seraient pas reconnus comme tels. Il est donc souvent nécessaire de donner au demandeur **le bénéfice du doute**. » p 52-53

In die zin dient er een noordzakkelijk evenwicht tot stand te komen tussen het vaststellen van de feiten en de evaluatie van de nood aan bescherming:

[...]"

2.1.1.2. In wat zich aandient als een tweede middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Volgens verzoekers spreken vele objectieve bronnen de cijfers en argumenten van verweerder tegen. Zij verwijzen naar een aantal internetartikels. Zij menen ook dat verweerder geen aandacht heeft voor de volgende elementen in de "COI BAGDAD": "gabegie, de corruptie, de komst in groot aantal ontheemden en de talrijke check-punten". Zij wijzen erop dat het openbare leven in 2014 en begin 2015 evenmin was stilgevallen, terwijl toen door verweerder subsidiaire bescherming werd toegekend aan inwoners van Bagdad op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zij stellen dat Bagdad wordt geconfronteerd met een ongekennde gezondheids crisis en een behoefte aan humanitaire bijstand. Zij menen dat er in Bagdad geen enkel normaal leven is. Tevens stellen zij als volgt: "Het CGVS stelt zich geenszins wat de capaciteit en aan de wil van de regering betreft vragen om de sjiitische militie te controleren."

2.2. Stukken

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift de overlijdensakte van verzoekers broer (stuk 3) en de "Strafwet in het geval van desertie" (stuk 4).

Per drager brengt verweerder op 4 oktober 2016 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: de COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, de COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 en het document "Musings on Iraq, Security in Iraq, Aug 8-14, 2016" van 16 augustus 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel

aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoekers voeren aan dat eerste verzoeker werd bedreigd omdat hij de sjitische milities binnen het Iraakse leger niet toestond wapens mee te nemen uit het magazijn. In de bestreden beslissingen wordt verzoekers de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) de door eerste verzoeker omschreven werkwijze van de militieleden niet geloofwaardig is, (ii) eerste verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding maakte van het feit dat de militieleden hem zouden hebben opgezocht en geslagen, (iii) eerste verzoeker vage verklaringen aflegt omtrent (a) de personen die hem zouden hebben benaderd en (b) de inval in zijn huis, (iv) eerste verzoeker er niet in slaagt concrete voorbeelden te geven van collega's die gelijkaardige problemen meemaakten, (v) de verklaringen van tweede verzoekster en haar broer verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het aangevoerde asielrelaas daar deze verklaringen vaag zijn, tegenstrijdigheden bevatten en getuigen van een gebrek aan interesse voor de voorgehouden problemen, (vi) eerste verzoeker zijn vrees voor vervolging omwille van desertie niet aannemelijk weet te maken, (vii) eerste verzoeker slechts vage verklaringen weet af te leggen over de verdwijning van zijn broer H., (viii) geen geloof kan worden gehecht aan de ontvoering van tweede verzoekster en haar broer, (ix) de dood van de twee ooms van eerste verzoeker dateert van respectievelijk 2005 en 2009 en aldus geen indicatie vormen voor zijn actuele en persoonlijke vrees voor vervolging, en (x) de door hen voorgelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoekers er in onderhavig verzoekschrift niet in slagen de voorgaande motieven uit de bestreden beslissingen te weerleggen. Immers, waar zij wijzen op algemene informatie met betrekking tot de bewijslast en de inschakeling van militieleden in het Iraakse leger dient erop gewezen dat deze informatie geen betrekking heeft op de persoon van verzoekers, terwijl zij hun aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dienen te maken. Waar verzoekers stellen dat de militieleden in het Iraakse leger niet te herkennen zijn omdat zij geen uniformen dragen en met dezelfde voertuigen rijden, komen zij niet verder dan een blote bewering die zij aan de hand van geen enkel objectief stuk staven. Wat betreft de bewijslast, dient er verder op gewezen dat in de bestreden beslissingen terecht wordt opgemerkt dat verzoekers geen enkel begin van bewijs voorleggen met betrekking tot de door hen aangevoerde vervolgingsfeiten, zodat de geloofwaardigheid van hun asielrelaas enkel op basis van hun verklaringen kan worden beoordeeld. Geenszins kan hieruit worden afgeleid dat de commissaris-generaal op basis van het feit dat verzoekers geen begin van bewijs voorleggen aangaande de aangevoerde vervolgingsfeiten hen de vluchtelingenstatus weigert. Er dient opgemerkt dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoekers het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren.

Waar verzoekers stellen dat eerste verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS niet louter zijn op de Dienst Vreemdelingenzaken afgelegde verklaringen herhaalt doch bepaalde punten aanvult, dient erop gewezen dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat eerste verzoeker dermate essentiële en frappante elementen als het feit dat hij door de militieleden werd opgezocht en geslagen hierin zou hebben vermeld. Bovendien liet hij de beweemde feiten niet enkel onvermeld, doch verklaarde hij tevens uitdrukkelijk dat hij, benevens de in de vragenlijst aangehaalde feiten, geen andere problemen kende met zijn autoriteiten of medeburgers.

Het loutere feit dat eerste verzoeker niet thuis was op het moment dat de militieleden zijn huis binnenvielen, doet op zich evenmin afbreuk aan de pertinente vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissingen. Immers, redelijkerwijze kan van verzoekers worden verwacht dat zij zichzelf en elkaar terdege trachten te informeren met betrekking tot de feiten die hen ertoe hebben aangezet hun land van herkomst te verlaten en in België internationale bescherming aan te vragen. Tevens kan worden opgemerkt dat de commissaris-generaal, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de kandidaat-vluchteling zich bevindt, alle gegevens kan onderzoeken die hij nodig acht om zijn beslissing te nemen. Dit onderzoek kan tevens een vergelijking inhouden van de verklaringen van de asielzoeker met bekende objectieve criteria die op het specifieke geval van toepassing zijn of met verklaringen van zijn of haar partner (RvS 18 februari 2008, nr. 179.754; RvS 21 oktober 2003, nr. 124.442; RvS 28 augustus 2001, nr. 98.547). Het vergelijken van verklaringen afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten is een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan en van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas.

Waar verzoekers er verder op wijzen dat eerste verzoeker en zijn familie een bijzonder profiel hebben als militairen en dat zij sjiiten zijn die een doelwit zijn van Daesh, komen zij opnieuw niet verder dan een loutere verwijzing naar algemene informatie die geen betrekking heeft op hun persoon, terwijl zij de door hen aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dienen te maken, *quod non in casu*. Hetzelfde geldt voor de verwijzing naar het bij onderhavig verzoekschrift gevoegd uittreksel uit de Iraakse strafwet met betrekking tot desertie (stuk 4). Verzoekers voegen immers enkel toe dat “*Er bestaat in feit een risico in hoofd van Verzoeker*” zonder de motieven in de bestreden beslissing dienaangaande *in concreto* te trachten te weerleggen. Voorts kan uit dit stuk niet worden afgeleid dat de aan het administratief dossier toegevoegde informatie onjuist of achterhaald zou zijn.

Wat betreft de overlijdensakte van H., die op 29 juni 2016 zou zijn vermoord (verzoekschrift, stuk 3), dient er vooreerst op gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verder dient vastgesteld dat verzoekers enkel een kopie bijbrengen, die door middel van allerhande knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren is. Tevens dient erop gewezen dat verzoekers, buiten de mededeling dat H. op 29 juni 2016 zou zijn vermoord, nalaten ook maar enige verdere informatie te verschaffen met betrekking tot de omstandigheden van zijn dood, de wijze waarop zij dit te weten kwamen, *et cetera*. Op zich is deze overlijdensakte dan ook evenmin van aard de motieven in de bestreden beslissingen in een ander daglicht te zetten.

Gezien hetgeen voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoekers er niet in slagen de motieven in de bestreden beslissingen te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelazen niet voldoen aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maken verzoekers vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (zie map ‘Landeninformatie’) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om

aan te nemen dat verzoekers louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker geciteerde (zie verzoekschrift), de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stuk 9) als de in het administratief dossier opgenomen (zie map 'Landeninformatie') informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geviséerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel

risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER